

*Harald Scheel - Sibylle
Jung: A legszebb
karácsonyfa*

Messze-messze fent északon, a sűrű fenyőerdő mélyén él a hómanók népe. Takaros, kicsi házikóikban laknak a hatalmas, öreg fenyőfák tövében.

A hómanók nagyon vidám és barátságos kis lények. Szeretik az erdők-mezők állatait, növényeit, védik és óvják őket a betolakodóktól barátaikkal, a hótündérekkel együtt.

Amikor beköszönt a tél, a hómanók előbújnak rejtekeikből és szorgosan gyűjtögetik a rőzsét és a különböző bogyókat. A kis hómanógyerekek előveszik szánkójukat és vígan csúszkálnak naphosszat a lejtőkön.

Hamarosan itt a karácsony.

Egy közeli faluból két kisgyerek, Kriszti és Tomi kora hajnalban útra kelnek nagypapájukkal. Nagy, díszes szánjukon egyenesen a hómanók erdejébe tartanak, hogy egy szép fenyőfát keressenek az ünnepre.

A rénszarvas lassan lépdel az erdei ösvényen, mert ilyenkor még igencsak sötét van errefelé. Ahogy egyre beljebb haladnak a fenyőfák között, Kriszti és Tomi még szorosabban összebújnak a vastag takaró alatt. Hirtelen valami nesz üti meg a fülüket. Egy ág reccsent volna?

- Hiszen ezek hómanók! - kiált föl Kriszti. - Jó reggelt, jó reggelt! - integet nagyapó a manóknak.

Egyszer csak különös érzés fogja el a két kisgyereket. Egy különös, sárgás

fény világítja meg a fenyőket. Mi lehet ez?

Nagyapó azonban mindebből semmit sem vesz észre, és megállítja a szánt egy kis tisztás szélén. Itt sok kis karcsú fenyőfácska növekszik békésen a nagy fenyők ágainak védelme alatt.

Mindhárman leszállnak a szánkóról. Tomi azonnal odaszalad egy formás, kis fához, amely első látásra megtetszett neki.

- Nagypapa! - kiáltja boldogan. - Ezt a fát válasszuk! Ugye, milyen gyönyörű?

Nagyapónak is tetszik a fa, és már emeli is a kis fejszét, hogy kivágja, amikor...

- Mi a manó? Hát ez meg micsoda? - csodálkozik nagyapó. A semmiből hirtelen előbukkan egy kis tündér és megpróbálja nagyapó kezéből kitépni a fejszét. Eközben egy másik tündér ellibben a rémült gyerekek előtt és rákoppint az orrukra, mire azok ijedtükben belepottyannak a hóba. - Nem szégyelled magad, nagyapó? - kérdezi a nagyobbik tündér mérgesen.

- Ugyan miért kellene szégyellnem magam? - válaszolja nagypapa homlokát ráncolva.

- Nem vághatod ki csak úgy az ártatlan kis fákat! Fájdalmat okozol nekik! - méltatlankodik a tündér, miközben összecsapja a szárnyait.

- Segítség! Mi történik itt? - kiáltja nagyapó. Kriszti és Tomi álmélkodva nézik, ahogyan mindenhol kis tündérek bújnak elő, majd körülveszik nagyapót, jó erősen belékapaszkodnak és a magasba

emelik. Ám nincs sok idejük bámészkodni, mert már ők is a levegőben vannak. Olyan magasan, hogy a fák koronái fölött a falujuk házait is láthatják.

A gyerekek reszketve bújnak nagyapóhoz, amikor a tündérek leteszik őket végre egy jó erős fenyőágra. Ekkor megjelenik előttük a tündérkirálynő és így szól:

- Fogjátok ezt a kis fenyőfát, és ültessétek el a kertetekbe. Ez emlékeztessen benneteket ránk mindenkor. Tudjátok meg, hogy nem szabad bántani az ártatlan fákat.

A fa olyan pici és törékeny, hogy a gyerekek alig mernek hozzáérni. Miután nagyapó megígéri, hogy soha többé nem vág ki egy fenyőfát sem, a tündérek visszarepítik őket a tisztásra. Felülnek a szánkóra, hogy ne fázzanak betakarják magukat egy pokróccal és elindulnak hazafelé.

Közben elkezd szállingózni a hó.

Kriszti óvatosan tartja kezében a kis fenyőfát, miközben nagyapó fejét rázva egész úton azt mormogja, hogy ilyen még életében nem történt meg vele soha.

Otthon, a gyerekek egyenesen szüleikhez rohannak, hogy elmeséeljék furcsa kalandjukat a tündérekkel. A szülők ámulva hallgatják ezt a hihetetlen történetet, majd közösen elültetik a ház elé a kis fenyőfát. - Remélem gyorsan nagyra nő, - mondja Tomi, miközben Kriszti gondosan eligazítja az apró ágacskákat.

Ezen az éjszakán különös dolgok történtek nagyapóék kertjében.

Halvány, sárgás fény kíséretében egy csapat tündér libbent be az udvarra, körültáncolják a kis fenyőfát és teleszórják megannyi fényes csillaggal. Egy tündér bekukucskál a szobába, és látja, hogy a gyerekek még alszanak. - Gyorsan, gyorsan, - sürgeti a többieket - nemsokára reggel lesz, és akkor biztos rögtön kinéznek az ablakon. - Már készen is vagyunk, - éneklik a többiek. - Hát nem gyönyörű ez a kis fa? Most aztán huss, repüljünk vissza az erdőbe...

Reggel Tomi egyenesen az ablakhoz szalad és a meglepetéstől a szája is tátva marad.

- Nézd Kriszti, csoda történt! - kiáltja boldogan.

- De szép, jaj de szép! - ujjonganak a gyerekek. Az este elültetett kis fa az éjjel hatalmas fenyőfává cseperedett, és ágait sok-sok csillag díszíti.

- Ez lesz a legszebb karácsonyfánk, ami valaha is volt, - mondja Kriszti, - majd feldíszítjük gömbökkel és gyertyákkal is. Csodaszép lesz!

Délután neki is látnak a munkának. Soha még nem díszítettek ilyen lelkesen karácsonyfát. Még a kutyus is segített nekik a díszítésnél.

- A legszebb ünnep a karácsony - mondja Kriszti ragyogó arccal. - Köszönjük kedves tündérek, köszönjük, kiáltja az erdő felé.

Végre elérkezett a Szenteste.

Miközben a gyerekek boldogan az ajándékaikat bontogatják, ki-kitekintgetnek a házuk előtt álló gyönyörű fenyőfára.

Milyen szép is ez a karácsony!

